

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMO (antroji kolegija) SPRENDIMAS
2005 m. rugsėjo 13 d.*

Byloje T-140/02

Sportwetten GmbH Gera, įsteigta Geroje (Vokietija), atstovaujama advokato
A. Zumschlinge,

ieškovė,

prieš

Vidaus rinkos derinimo tarnybą (prekių ženklams ir pramoniniam dizainui)
(VRDT), atstovaujamą D. Schennen ir G. Schneider,

atsakovę,

dalyvaujant kitai procedūros Vidaus rinkos derinimo tarnybos (prekių ženklams ir pramoniniam dizainui) (VRDT) apeliacinėje taryboje šaliai, įstojusiai į bylą Pirmosios instancijos teisme,

* Proceso kalba: vokiečių.

Intertops Sportwetten GmbH, įsteigtai Zalcburge (Austrija), iš pradžių atstovaujamai advokato H. Pfeifer, vėliau – advokato R. Heimler,

dėl ieškinio, pareikšto dėl 2002 m. vasario 21 d. Vidaus rinkos derinimo tarnybos (prekių ženklams ir pramoniniam dizainui) ketvirtosios apeliacinės tarybos sprendimo (byla R 338/2004-4), susijusio su prašymu pripažinti vaizdinio Bendrijos prekių ženklo INTERTOPS registraciją negaliojančia,

EUROPOS BENDRIJŲ PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS
(antroji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas J. Pirrung, teisėjai A. W. H. Meij ir I. Pelikánová,

posėdžio sekretorius J. Plingers, administratorius,

atsižvelgęs į ieškinį, kurį Pirmosios instancijos teismo kanceliarija gavo 2002 m. gegužės 2 dieną,

atsižvelgęs į atsakymą į ieškinį, kurį Pirmosios instancijos teismo kanceliarija gavo 2002 m. rugpjūčio 5 dieną,

atsižvelgęs į įstojusios į bylą šalies atsakymą į ieškinį, kurį Pirmosios instancijos teismo kanceliarija gavo 2002 m. rugpjūčio 22 dieną,

atsižvelgęs į dubliką, kuri Pirmosios instancijos teismo kanceliarija gavo 2003 m. sausio 7 dieną,

atsižvelgęs į įstojusios į bylą šalies tripliką, kuri Pirmosios instancijos teismo kanceliarija gavo 2003 m. liepos 29 dieną,

įvykus 2005 m. vasario 16 d. posėdžiui,

priima šį

Sprendimą

Ginčo aplinkybės

- 1999 m. sausio 11 d. Vidaus rinkos derinimo tarnyba (prekių ženkams ir pramoniniam dizainui) remdamasi 1993 m. gruodžio 20 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 40/94 dėl Bendrijos prekių ženklo (OL L 11, 1994, p. 1) paskelbė, kad įstojusios į bylą šalies prašomas žemiau pateikiamas raudonos, baltos ir juodos spalvų vaizdinis žymuo įregistruojamas kaip Bendrijos prekių ženklas

- 2 Paslaugos, kurioms buvo prašoma įregistruoti prekių ženklą, priklauso peržiūrėtos ir pataisytos 1957 m. birželio 15 d. Nicos sutarties dėl tarptautinės prekių ir paslaugų klasifikacijos ženklams registruoti 42 klasei ir atitinka tokį aprašymą: „Bukmekerio paslaugos, su visų rūšių lažybomis susijusios paslaugos“ (toliau – nagrinėjamos paslaugos ir nagrinėjamas Bendrijos prekių ženklas).
- 3 1999 m. gegužės 17 d. ieškovė, remdamasi Reglamento Nr. 40/94 51 straipsnio 1 dalies a punktu, pateikė Tarnybai prašymą pripažinti nagrinėjamo prekių ženklo registraciją negaliojančia. Savo parašymą ji grindė to paties reglamento 7 straipsnio 1 dalies f punkte ir 7 straipsnio 2 dalyje nurodytu absoliučiu atmetimo pagrindu.
- 4 Tuo metu ji buvo toms pačioms paslaugoms Vokietijoje įregistruoto prekių ženklo, kurį sudaro žodinis žymuo INTERTOPS SPORTWETTEN (toliau – Vokietijoje įregistruotas prekių ženklas), savininkė.
- 5 2000 m. vasario 2 d. Sprendimu Tarnybos anuliavimo skyrius atmetė prašymą pripažinti prekių ženklo registraciją negaliojančia, nurodydamas, kad nagrinėjamas Bendrijos prekių ženklas neprieštaruja viešajai tvarkai ir nusistovėjusiems moralės principams.
- 6 2002 m. vasario 21 d. Sprendimu (toliau – skundžiamas sprendimas) Apeliacinė taryba atmetė ieškovės pateiktą apeliaciją ir priteisė iš jos apeliacinėje procedūroje patirtas išlaidas.
- 7 Apeliacinės tarybos nuomone, reikia nagrinėti patį prekių ženklą, norint atsakyti į klausimą, ar jis prieštaruja Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies f punktui. Ieškovė nenurodė, kad nagrinėjamas Bendrijos prekių ženklas prieštaruja viešajai

tvarkai ar nusistovėjusiems moralės principams, net jeigu taip yra tik Vokietijoje. Klausimai, ar viešoji teisė draudžia, kad įstojusi į bylą šalis siūlytų nagrinėjamas paslaugas vienoje Bendrijos dalyje, arba ar įstojusios į bylą šalies daroma jos paslaugų reklama prieštarauja nusistovėjusiems moralės principams, yra nesusiję su prekių ženklu, kuriuo įstojusi į bylą šalis nusprendžia žymėti teikiamas paslaugas. Tai, kad pastaroji negali naudoti nagrinėjamo prekių ženklo Vokietijoje, griežtai vertinant, yra nagrinėjamų paslaugų pasiūlos neteisėtumo pasekmė, tačiau tai neleidžia daryti išvados, kad paties šio prekių ženklo naudojimas yra neteisėtas. Todėl, Apeliacinės tarybos nuomone, nebūtina nagrinėti, ar Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnis aiškintinas atskirai, ar atsižvelgiant į nacionalinius šios srities ypatumus, ir kokias išvadas galima padaryti iš Reglamento Nr. 40/94 106 straipsnio 2 dalies.

Šalių reikalavimai

8 Ieškovė Pirmosios instancijos teismo prašo:

- panaikinti skundžiamą sprendimą,

- pripažinti nagrinėjamo Bendrijos prekių ženklo registraciją negaliojančia,

- nepatenkinus pagrindinių reikalavimų, konstatuoti, kad nagrinėjamas Bendrijos prekių ženklas negali prieštarauti Vokietijoje įregistruotam prekių ženklui.

9 Tarnyba Pirmosios instancijos teismo prašo:

— atmesti ieškinį,

— priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

10 Įstojusi į bylą šalis Pirmosios instancijos teismo prašo atmesti ieškovės pateiktus reikalavimus.

11 Atsiliepime į tripliką įstojusi į bylą šalis Pirmosios instancijos teismą prašo prie bylos medžiagos pridėti 2000 m. rugpjūčio 23 d. *Deutsches Patent- und Markenamt* (Vokietijos patentų ir prekių ženklų tarnyba) sprendimą, kuriuo pastaroji nurodė panaikinti Vokietijoje įregistruoto prekių ženklo registraciją.

12 Posėdyje įstojusi į bylą šalis taip pat prašė priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

Dėl teisės

Dėl pirmojo ieškovės reikalavimo panaikinti skundžiamą sprendimą

Ieškinio pagrindai ir šalių argumentai

13 Prašymą panaikinti ieškovė grindžia vieninteliu ieškinio pagrindu, kad skundžiamas sprendimas pažeidžia Reglamento Nr. 40/94 51 straipsnį, skaitomą kartu su to paties reglamento 7 straipsnio 1 dalies f punktu ir 7 straipsnio 2 dalimi.

- 14 Ji nurodo, kad daugelio valstybių narių, be kita ko, Vokietijos, teisės aktai nustato, jog tik įmonės, turinčios nacionalinių valdžios institucijų licenciją, gali atitinkamos valstybės narės teritorijoje teikti nagrinėjamas paslaugas. Kadangi įstojusi į bylą šalis neturi licencijos teikti šias paslaugas Vokietijoje, remiantis *Strafgesetzbuch* (Vokietijos baudžiamojo kodekso) 284 straipsniu jai neleidžiama šioje valstybėje teikti minėtų paslaugų ir jų reklamuoti. 2002 m. kovo 14 d. Sprendimu *Bundesgerichtshof* (Vokietijos aukščiausias federalinis teismas) uždraudė jai reklamuoti savo paslaugas Vokietijoje, o kai kuriais Vokietijos teismų sprendimais tretiesiems asmenims buvo uždrausta šioje valstybėje naudoti nagrinėjamą Bendrijos prekių ženklą. Be to, įstojusi į bylą šalis daugelyje ginčų Vokietijoje pati pripažino, kad ten negavo minėtos licencijos. Ieškovė priduria, kad nurodyti nacionalinės teisės aktai, įskaitant *Strafgesetzbuch* 284 straipsnį, atitinka Bendrijos teisę (1994 m. kovo 24 d. Teisingumo Teismo sprendimas *Schindler*, C-275/92, Rink. p. I-1039; 1999 m. rugsėjo 21 d. Teisingumo Teismo sprendimas *Läärä ir kt.*, C-124/97, Rink. p. I-6067 ir 1999 m. spalio 21 d. Teisingumo Teismo sprendimas *Zenatti*, C-67/98, Rink. p. I-7289).
- 15 Ieškovės nuomone, iš to matyti, kad nagrinėjamas Bendrijos prekių ženklas prieštarauja viešajai tvarkai ir nusistovėjusiems moralės principams Vokietijoje ir kitose valstybėse narėse Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies f punkto prasme.
- 16 Šiuo atžvilgiu ji nurodo *Bundespatentgericht* (Vokietijos federalinio patentų teismo) sprendimus bylose *McRecht*, *McLaw* ir *Cannabis*, kuriuose, nors ir nebuvo pripažintas nė vienas negaliojimo pagrindas, buvo nuspręsta, kad jeigu paslaugų teikėjas, remiantis teisiniu draudimu, neturi leidimo teikti paslaugas, jis neturi teisės į su šių paslaugų teikimu susijusį prekių ženklą.
- 17 Toliau ieškovė ginčija, kad Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies f punktui aiškinti būtinos vienodos Europos Bendrijos teisės normos. Iš nurodytos Bendrijos teismų praktikos, ypač minėto sprendimo *Zenatti*, matyti, kad į nacionalinius vertinimus, susijusius su sporto įvykių lažybų surinkimo reglamentavimu, reikia atsižvelgti Europos lygiu. Reglamento Nr. 40/94 106 straipsnio 2 dalis nereiškia, kad į

šiuos vertinimus turi būti atsižvelgiama tik nacionaliniu lygiu, o reiškia, kad į juos galima atsižvelgti taip pat ir šiuo lygiu. Priešingu atveju, ieškovės nuomone, Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 2 dalis prarastų prasmę, nes jeigu ginčijamas prekių ženklas galėtų būti naudojamas vienoje Bendrijos dalyje, būtų neįmanoma pripažinti jo registraciją negaliojančia.

- 18 Taip pat ieškovė nurodo, jog, atsižvelgiant į principą, pagal kurį tam, kad prekių ženklas ir toliau būtų saugomas, privaloma jį naudoti, jeigu neleidžiama jo naudoti paslaugoms, kurioms buvo įregistruotas, ir jeigu draudžiamas bet koks naudojimas šių paslaugų srityje, prekių ženklas visiškai negali būti naudojamas ekonominiu požiūriu, ir teisė į registraciją neegzistuoja. Dėl Bendrijos prekių ženklo, nors jo naudojimo vienoje valstybėje narėje pakanka tam, kad būtų įvykdyta Reglamento Nr. 40/94 15 straipsnyje nustatyta naudojimo pareiga, šio reglamento 7 straipsnio 2 dalis įtvirtina principą, kad prekių ženklo savininkas turi galimybę naudoti jį visoje Bendrijoje, išskyrus nedidelę jos dalį.

- 19 Be to, ieškovė tvirtina, kad jeigu Bendrijos prekių ženklo registracija nebūtų pripažinta negaliojančia, ji trukdytų naudoti Vokietijoje įregistruotą prekių ženklą, nes paraiška įregistruoti nagrinėjamą Bendrijos prekių ženklą buvo pateikta 1996 m. lapkričio 27 d., ir jis turi pirmenybę Vokietijoje įregistruoto prekių ženklo atžvilgiu, net jeigu įstojusiai į bylą šaliai neleidžiama teikti savo paslaugų Vokietijoje.

- 20 Galiausiai ieškovė ginčija Tarnybos pasiūlytą Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies f punkto išaiškinimą, pagal kurį ši nuostata leidžia neregistruoti tik tokių prekių ženklų, kurie aiškiai prieštarauja pagrindiniams visuomenės gyvenimo standartams, pavyzdžiui, įžeidinėjimų ar keiksmažodžių. Bet kuriuo atveju minėta

nuostata būtų pažeista net ir laikantis šio išaiškinimo. Iš tikrųjų iš nurodytos teismų praktikos matyti, kad Teisingumo Teismas didelę reikšmę teikia piliečių apsaugai nuo pavojaus išnaudoti jų aistrą žaidimams. Paslaugos, kurios, išnaudojant šią aistrą, gali priversti asmenį prie skurdo, turi būti vertinamos taip pat, kaip ir įžeidinėjimai ar keiksmažodžiai.

- 21 Tarnyba ir įstojusi į bylą šalis ginčija šio ieškinio pagrindo pagrįstumą.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

- 22 Pirmiausia būtina priminti, kad iki 2004 m. kovo 9 d., kai įsigaliojo 2004 m. vasario 19 d. Tarybos reglamentas (EB) Nr. 422/2004, iš dalies keičiantis Reglamentą Nr. 40/94 (OL L 70, p. 1), galiojusi Reglamento Nr. 40/94 51 straipsnio 1 dalies a punkto redakcija nustatė, kad padavus prašymą Tarnybai, Bendrijos prekių ženklų registracija pripažįstama negaliojančia, „jeigu Bendrijos prekių ženklas buvo įregistruotas nesilaikant <...> 7 straipsnių reikalavimų“.
- 23 Pastaroji nuostata 1 dalies f punkte nustato, kad neregistruojami „prekių ženklai, prieštaraujantys viešajai tvarkai arba nusistovėjusiems moralės principams“, ir 2 dalyje įtvirtina, kad „1 dalies nuostatos taikomos, net jeigu prekių ženklų neregistruojimo pagrindai galioja tiktai dalyje Bendrijos“.
- 24 Pirmiausia būtina konstatuoti, kad kadangi ieškovės argumentai labiau susiję ne su Vokietija, bet kitomis valstybėmis narėmis, jie nėra pagrįsti jokiais konkrečiais ir tiksliais įrodymais. Todėl šie argumentai yra netinkami.

- 25 Taip pat būtina konstatuoti, kad ieškovė neteigia, jog pats nagrinėjama Bendrijos prekių ženklą sudarantis žymuo arba paslaugos, kurioms šis prekių ženklas skirtas, prieštarauja viešajai tvarkai arba nusistovėjusiems moralės principams. Jos argumentai grindžiami, be kita ko, tvirtinimu, kad remiantis nacionalinės teisės aktais, numatančiais, jog tik įmonės, turinčios nacionalinių kompetentingų institucijų licenciją, gali teikti su lažybomis susijusias paslaugas, įstojusiai į bylą šaliai draudžiama Vokietijoje teikti nagrinėjamas paslaugas ir jas reklamuoti. Šiuo atžvilgiu akivaizdu, kad įstojusi į bylą šalis neturi leidimo teikti nagrinėjamas paslaugas Vokietijoje.
- 26 Tačiau Pirmosios instancijos teismas mano, kad ši aplinkybė nereiškia, jog nagrinėjamas Bendrijos prekių ženklas prieštarauja viešajai tvarkai ir nusistovėjusiems moralės principams Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies f punkto prasme.
- 27 Šiuo atžvilgiu pirmiausia būtina nurodyti, kad, kaip nurodyta skundžiamame sprendime ir kaip tvirtina Tarnyba bei įstojusi į bylą šalis, siekiant įvertinti, ar prekių ženklas prieštarauja viešajai tvarkai arba nusistovėjusiems moralės principams, reikia nagrinėti patį prekių ženklą, tai yra žymenį, atsižvelgiant į prekių ženklo paraiškoje nurodytas prekes ir paslaugas.
- 28 Šiame kontekste primintina, kad 2003 m. balandžio 9 d. Sprendime *Durferrit prieš VRDT – Kolene (NU-TRIDE)* (T-224/01, Rink. p. II-1589) Pirmosios instancijos teismas pažymėjo, jog iš visų Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies pastraipų matyti, jog pastarosios nurodo prašomam įregistruoti prekių ženklui būdingus požymius, o ne su prekių ženklo paraišką pateikusio asmens elgesiu susijusias aplinkybes (76 punktas).

- 29 Taigi aplinkybė, kad įstojusiai į bylą šaliai draudžiama Vokietijoje teikti nagrinėjamas paslaugas ir jas reklamuoti, jokių būdu negali būti laikoma susijusia su šiam prekių ženklui būdingais požymiais pagal minėtą išaiškinimą. Todėl dėl šios aplinkybės pats prekių ženklas negali tapti prieštaraujantis viešajai tvarkai arba nusistovėjusiems moralės principams.
- 30 Todėl būtina nurodyti, kad nė vienas iš ieškovės pateikiamų argumentų negali pakeisti šio vertinimo.
- 31 Kalbant apie *Bundespatentgericht* sprendimus minėtose bylose *McRecht, McLaw* ir *Cannabis*, iš teismų praktikos matyti, kad Bendrijos prekių ženklų sistema yra autonominė sistema, kurios taikymas nepriklauso nuo jokios nacionalinės sistemos (2000 m. gruodžio 5 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Messe München prieš VRDT (electronica)*, T-32/00, Rink. p. II-3829, 47 punktas). Todėl žymens tinkamumas būti įregistruotu kaip Bendrijos prekių ženklo turi būti vertinamas tik remiantis atitinkamais Bendrijos teisės aktais (2002 m. spalio 9 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Glaverbel prieš VRDT (Stiklo plokštės paviršius)*, T-36/01, Rink. p. II-3887, 34 punktas). Iš to išplaukia, kad minėti *Bundespatentgericht* sprendimai šiuo atveju yra nesvarbūs. Bet kuriuo atveju būtina konstatuoti, kad, kaip pripažįsta ieškovė, nė vienas iš jų nenurodo panaikinimo pagrindų. Be to, jie nurodo žymenis ir prekes, kurie yra kitokie nei šioje byloje.
- 32 Dėl argumento, susijusio su principu, pagal kurį tam, kad prekių ženklas ir toliau būtų saugomas, privaloma jį naudoti, pakanka priminti, kaip jau buvo nurodyta, jog siekiant taikyti Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies f punktą, reikia nagrinėti patį prekių ženklą, tai yra žymenį, atsižvelgiant į prekių ženklo paraiškoje nurodytas prekes ir paslaugas.

- 33 Dėl argumento, kad jeigu Bendrijos prekių ženklų registracija nebūtų pripažinta negaliojančia, ji trukdytų naudoti Vokietijoje įregistruotą prekių ženklą, pakanka nurodyti, kad net tai pripažįstant, minėta aplinkybė nėra svarbi klausimo, ar Bendrijos prekių ženklas prieštarauja viešajai tvarkai arba nusistovėjusiems moralės principams, atžvilgiu. Iš tikrųjų pastarasis klausimas, kuris vien tik ir nagrinėjamas šioje byloje, patenka į Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnyje įtvirtintų absoliučių atmetimo pagrindų taikymo sritį ir yra nepriklausomo vertinimo, nesusijusio su kitais prekių ženklais, objektas. Klausimas dėl ieškovės Vokietijoje įregistruoto prekių ženklų naudojimo šiuo atveju yra nesvarbus.
- 34 Galiausiai dėl argumento, susijusio su Reglamento Nr. 40/94 106 straipsnio 2 dalimi, būtina priminti, kad ši nuostata nustato, jog: „jeigu nenumatyta kitaip, šis reglamentas neturi įtakos teisei iškelti bylą pagal valstybės narės civilinius, administracinius ir baudžiamuosius įstatymus arba Bendrijos teisės aktus, kai yra siekiama uždrausti Bendrijos prekių ženklą naudoti taip, kaip pagal tos valstybės narės įstatymus arba Bendrijos teisės aktus būtų uždrausta naudoti nacionalinį prekių ženklą“.
- 35 Taigi, jeigu iš šios nuostatos matyti, kad galima uždrausti naudoti prekių ženklą remiantis, be kita ko, su viešąja tvarka ir nusistovėjusiais moralės principais susijusiomis taisyklėmis, nepaisant to, kad šį prekių ženklą saugo Bendrijos registracija, iš to neišplaukia, kad ši galimybė yra svarbi Reglamento Nr. 40/94 51 straipsnio 1 dalies a punkte ir ieškovės keliamam klausimui, ar šis prekių ženklas buvo įregistruotas nepažeidžiant to paties reglamento 7 straipsnio nuostatų. Todėl šis argumentas turi būti atmetas.
- 36 Be to, kadangi buvo nuspręsta, kad aplinkybė, jog įstojusiai į bylą šaliai neleidžiama Vokietijoje teikti nagrinėjamų paslaugų ir jų reklamuoti, jokių būdu nereiškia, kad nagrinėjamas prekių ženklas prieštarauja Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies f punktui, nėra būtinybės nagrinėti šalių svarstyto klausimo, ar ši nuostata turi būti

aiškinama atskirai. Taip pat nėra būtinybės nagrinėti Tarnybos pateikto šios nuostatos aiškinimo tikslumo ir, atsakant į šį aiškinimą, ieškovės pateiktų argumentų.

37 Galiausiai, kadangi aplinkybė, jog įstojusiai į bylą šaliai neleidžiama Vokietijoje teikti nagrinėjamų paslaugų ir jų reklamuoti, nėra svarbi Reglamento Nr. 40/94 7 straipsnio 1 dalies f punkto taikymui, nebūtina nagrinėti, ar, kaip nurodo įstojusi į bylą šalis, ši aplinkybė reiškia laisvės teikti paslaugas pažeidimą.

38 Kadangi iš viso to, kas buvo išdėstyta, matyti, jog ieškinio pagrindas, kuriuo grindžiamas pirmasis reikalavimas, yra atmestinas, minėtas reikalavimas turi būti atmestas. Dėl antrojo reikalavimo pripažinti nagrinėjamo Bendrijos prekių ženklo registraciją negaliojančia

39 Dėl antrojo reikalavimo būtina nurodyti, kad iš konteksto, kuriame pateikiami pirmasis ir antrasis reikalavimai, matyti, jog antruoju reikalavimu siekiama bent dalinio pirmojo reikalavimo – panaikinti skundžiamą sprendimą – patenkinimo; taigi antrasis reikalavimas, kaip posėdyje patvirtino ieškovė, keliamas tik patenkinus pirmąjį reikalavimą.

- 40 Todėl, kadangi nebuvo nuspręsta panaikinti skundžiamą sprendimą, nėra būtinybės nuspręsti dėl antrojo reikalavimo priimtinumą ar esmės (šiuo atžvilgiu žr. 2004 m. birželio 22 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Drie Mollen sinds 1818 prieš VRDT – Nabeiro Silveria (Galáxia)*, T-66/03, Rink. p. II-1765, 50 ir 51 punktus).

Dėl trečiojo reikalavimo, keliamo nepatenkinus pagrindinių reikalavimų, konstatuoti, kad nagrinėjamas Bendrijos prekių ženklas negali prieštarauti Vokietijoje įregistruotam prekių ženklui

Šalių argumentai

- 41 Grįsdama šį prašymą, ieškovė nurodo, kad turi būti aiškiai įrodyta, jog nagrinėjamas Bendrijos prekių ženklas nesuteikia jo savininkui „blokuojančio“ poveikio visos Bendrijos atžvilgiu, kai jis negali naudoti prekių ženklo vienoje Bendrijos dalyje, tačiau šią galimybę turi kitos įmonės.
- 42 Posėdyje Tarnyba ir įstojusi į bylą šalis tvirtino, kad šis trečiasis reikalavimas turi būti atmestas kaip nepriimtinas dėl nepakankamo argumentavimo ir dėl to, kad toks sprendimas yra nacionalinės teisės klausimas ir nepriklauso Pirmosios instancijos teismo kompetencijai.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

- 43 Kadangi, kaip buvo nuspręsta, pirmasis ir antrasis reikalavimai turi būti atmesti, būtina priimti sprendimą dėl šio reikalavimo, keliamo nepatenkinus pagrindinių reikalavimų.

- 44 Tačiau, kadangi ieškovė nepateikia jokių trečiąjį reikalavimą pagrindžiančių įrodymų, jis turi būti atmestas kaip nepriimtinas, nes nepatenkinamas Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 44 punkto 1 dalies c punkte keliamas reikalavimas, kad ieškinyje turi būti nurodoma teisinių pagrindų, kuriais remiamasi, santrauka.

Dėl įstojusios į bylą šalies prašymo prie bylos medžiagos pridėti sprendimą, kuriuo Deutsches Patent- und Markenamt nurodė panaikinti Vokietijoje įregistruoto prekių ženklo registraciją

- 45 Šiuo atžvilgiu pakanka nurodyti, kad nesant būtybės priimti sprendimo dėl ieškovės prašymo pripažinti nagrinėjamo Bendrijos prekių ženklo registraciją negaliojančia ir kadangi turi būti atmesta kita ieškinio dalis, nereikia priimti sprendimo dėl šio įstojusios į bylą šalies prašymo.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 46 Pagal Procedūros reglamento 87 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to prašė. Šiuo atveju ieškovė pralaimėjo bylą, o VRDT prašė, kad ji padengtų bylinėjimosi išlaidas. Posėdyje įstojusi į bylą šalis taip pat prašė priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas. Tai, kad ši prašymą ji pateikė tik per posėdį, netrukdo patenkinti minėto prašymo (1979 m. kovo 29 d. Teisingumo Teismo sprendimas *NTN Toyo Bearing ir kt. prieš Tarybą*, 113/77, Rink. p. 1185 ir generalinio advokato J. P. Warner išvada šioje byloje, Rink. p. 1212, 1274). Todėl reikia priteisti iš ieškovės visas bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais,

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS (antroji kolegija)

nusprendžia:

- 1. Nereikia priimti sprendimo dėl ieškovės prašymo pripažinti vaizdinio Bendrijos prekių ženklo, kuriame yra žodinis elementas INTERTOPS, registraciją negaliojančia ir dėl įstojusios į bylą šalies prašymo prie bylos medžiagos pridėti vieną dokumentą.**
- 2. Atmesti kitą ieškinio dalį.**
- 3. Priteisti iš ieškovės visas bylinėjimosi išlaidas.**

Pirrung

Meij

Pelikánová

Paskelbta 2005 m. rugsėjo 13 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Kancleris

Pirmininkas

H. Jung

J. Pirrung